

Arrest

nr. 209 177 van 11 september 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 april 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient op 27 januari 2009 een asielaanvraag in.

Op 23 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 56 880 van 28 februari 2011 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 2 september 2011 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Verzoeker dient vervolgens nog aanvragen in op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, die niet ingewilligd worden.

Op 23 augustus 2016 dient verzoeker in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische grootmoeder.

Op 18 oktober 2016 neemt de burgemeester van Mol de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoeker niet verblijft op het opgegeven adres.

Op 3 november 2016 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische grootmoeder.

Op 24 april 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad nr. 192 592 van 27 september 2017 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 27 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.11.2016 werd ingediend door:

Naam: Z. (...)

Voorna(a)m(en): G. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...).1986

Geboorteplaats: E. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt verder dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van zijn Belgische grootmoeder H. M. (...) (RR: xxx). Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentie persoon werden volgende documenten voorgelegd;

- Schrijven Federal Pensioendienst dd. 13.06.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een IGO (Inkomensgarantie voor Ouderen) ontvangt van € 974,55 per maand
- 'Attest van erkenning van handicap' dd. 24.12.2014 en een beslissing dd. 08.01.2015 betreffende een maandelijkse tegemoetkoming aan personen met een handicap ten bedrage van € 312,28. Echter, zowel het THAB-bedrag als de tegemoetkoming aan personen met een handicap worden beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, en worden dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- Attesten van het OCMW Mol dd. 19.10.2016 op naam van betrokkene, zijn echtgenote (afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht dd. 24.04.2017) en de referentiepersoon waaruit moet blijken dat zij geen steungeld genieten. Echter deze attesten zijn onvoldoende recent om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en een IGO is in feite ook het verder zetten van een leefloon vanaf het ogenblik dat de rechthebbende de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt.

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon heden over een maandelijkse tegemoetkoming aan personen met een handicap beschikt van 312,28 euro. Deze tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen echter niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De inkomsten bestaan immers integraal uit sociale bijstand conform de wet van 27 februari 1987 met betrekking tot de tegemoetkomingen aan personen met een handicap waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid (zie arrest n° 232 033 van de Raad van State dd. 12/08/2015).

Bovendien heeft de wetswijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40 ter, §2, alinea 2, niet veranderd. Uit de voorbereidingen van deze wet blijkt immers niet dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, dewelke niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen.

Uit voorgelegde bewijzen blijkt aldus dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze werd uitgevoerd door de pensioendienst. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich aan bij die bevindingen. Gezien de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een extra bedrag van 974,55 euro aan inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensonderhoud en dat van betrokkene te kunnen voorzien. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht wel toe te staan. Voor zover de Belg zelfstandig, zonder beroep te moeten doen op inkomensgarantie voor ouderen, over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken, kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Zelfs voor zover zou gesteld worden dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap wel degelijk in overweging zou moeten worden genomen, kan eveneens opgemerkt worden referentiepersoon ook in dat geval niet aan 120% van voormelde inkomsten vereiste voldoet, en dat deze tevens niets afdoet aan de behoefte van referentiepersoon die blijkt uit de aangehaalde behoefteanalyse van de pensioendienst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen (...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 40ter en 42 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing beroept zich artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet'). Dit artikel luidt:

"(...)"

De bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van de grootmoeder van verzoeker - die de Belgische nationaliteit heeft, niet in zijn geheel in aanmerking worden genomen en niet in zijn geheel mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Haar inkomen bestaat uit:

- Een IGO, inkomensgarantie voor ouderen
 - Een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en tegemoetkoming aan personen met een handicap
- Het staat niet ter discussie dat de inkomsten van verzoekers grootmoeder stabiel, toereikend en regelmatig zijn.*

De IGO neemt de bestreden beslissing wel mee in overweging, de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet.

Deze laatste wordt volgens de bestreden beslissing niet mee in overweging worden genomen omdat ze 'onderdeel uitmaakt van de sociale bijstand' en 'wordt beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening'.

Dit is evenwel niet correct.

De bestaansmiddelen die worden uitgesloten, worden uitdrukkelijk vermeld in artikel 40ter, §2, lid 2, 1°, in fine Vreemdelingenwet; het gaat om de volgende bestaansmiddelen:

- leefloon
- financiële maatschappelijke dienstverlening
- kinderbijlagen en toeslagen
- inschakelingsuitkeringen
- overbruggingsuitkering
- werkloosheidsuitkering, tenzij de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Het gaat om een uitzonderingsbepaling die restrictief dient te worden toegepast.

De tegemoetkoming aan personen met een handicap is niet opgenomen op de lijst van uitgesloten inkomsten, vermeld in artikel 40ter Vreemdelingenwet, net zomin als IGO of de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden op deze lijst is opgenomen.

De bestreden beslissing stelt dat de tegemoetkoming aan personen met een handicap moet gezien worden als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening.

Dit is niet correct. De tegemoetkoming aan personen met een handicap kan niet worden gezien als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. De term "(financiële) maatschappelijke

dienstverlening" komt voor in de OCMW-wet, terwijl de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet wordt geregeld door deze wet.

Zie o.a. RvV 5 juli 2017, nr. 189 400; RvV 13 november 2017, nr. 194 891.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40ter Vreemdelingenwet door deze inkomsten niet mee in overweging te nemen.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar de bestreden beslissing verwijst (RVS 232 848 dd. 10 november 2015) is gebaseerd op een vorige versie van artikel 40ter Vreemdelingenwet. De wettekst werd inmiddels op ingrijpende wijze gewijzigd door de wet van 4 mei 2016. De vermelde rechtspraak, die gebaseerd is op de vorige wettekst, is in casu dan ook niet (meer) relevant.

Volgens de bestreden beslissing werd de draagwijdte van artikel 40ter Vreemdelingenwet door de wet van 4 mei 2016 niet veranderd. Deze visie kan niet worden gevolgd daar de tekst op ingrijpende wijze werd gewijzigd, en een uitzonderingsbepaling restrictief dient te worden toegepast.

Tweede onderdeel

In ondergeschikte orde stelt de bestreden beslissing dat voor zover zou gesteld worden dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap wel degelijk in overweging zou moeten worden genomen, de referentiepersoon ook in dat geval niet aan 120% van de inkomensvereiste voldoet, en dat deze tevens niets afdoet aan de behoefte van referentiepersoon die blijkt uit de aangehaalde behoefteanalyse van de pensioendienst.

Vooreerst dient opgemerkt dat de inkomensvereiste van artikel 40ter Vreemdelingenwet wordt bepaald als "bestaansmiddelen ten minste gelijk (...) aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet."

Door te vereisen dat de referentiepersoon zou moeten voldoen aan 120% van de inkomensvereiste wordt een bijkomende voorwaarde toegevoegd, die niet in de wet staat. De bestreden beslissing past daarmee een andere (hogere) inkomensvereiste toe.

Bovendien, indien de referentiepersoon niet zou voldoen aan de inkomensvereiste, dient krachtens artikel 42, §1 Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De bestreden beslissing stelt zich aan te sluiten bij de behoefteanalyse uitgevoerd door de pensioendienst. Deze analyse houdt evenwel in dat het gecombineerde inkomen van de referentiepersoon (bestaande uit de IGO en de tegemoetkoming aan personen met een handicap) samen wel voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Aldus kan de bestreden beslissing onmogelijk tot de conclusie komen dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zouden zijn. De motieven van de bestreden beslissing spreken zichzelf tegen.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling heeft gemaakt.

Het middel is gegrond."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 40ter van de Vreemdelingenwet;
- art. 42 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bestreden beslissing luidt:

(...)

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het enig middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In een eerste onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het gegeven dat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet in overweging worden genomen in het oordeel of de referentiepersoon over toereikende inkomsten beschikt, met name of zij over bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Vooreerst merkt verweerder op dat verzoekende partij onterecht voorhoudt dat niet ter discussie zou staan dat het inkomen van de referentiepersoon stabiel, toereikend en regelmatig zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd:

“Zelfs voor zover zou gesteld worden dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap wel degelijk in overweging zou moeten worden genomen, kan eveneens opgemerkt worden referentiepersoon ook in dat geval niet aan 120% van voormelde inkomstenvereiste voldoet, en dat deze tevens niets afdoet aan de behoefte van referentiepersoon die blijkt uit de aangehaalde behoefteanalyse van de pensioendienst.

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Daar de voorwaarden van art. 40ter van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn, kan de gemachtigde het verblijf weigeren indien hij vaststelt dat één van deze voorwaarden niet is vervuld. De gemachtigde dient zich in dergelijk geval niet over de andere voorwaarden uit te spreken.

Dit betekent evenwel niet dat de gemachtigde zou oordelen dat deze andere voorwaarden, waarover niet wordt gemotiveerd, zouden zijn vervuld.

Terwijl de gemachtigde in casu uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat, zelfs wanneer alle inkomsten in rekening gehouden zouden worden, de referentiepersoon nog steeds niet over een toereikend inkomen beschikt opdat de gezinsherenigingsaanvraag zou kunnen toegekend worden.

De bewering van verzoekende partij dat niet ter discussie zou staan dat het inkomen toereikend zou zijn, mist feitelijke grondslag.

Verder stelt verzoekende partij dat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap onterecht worden uitgesloten daar de bestaansmiddelen die worden uitgesloten limitatief in art. 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet zouden zijn opgesomd.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 03.11.2016 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische grootmoeder, mevr. M. H. (...), en dit in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“(...)”

Ter ondersteuning van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legde verzoekende partij een schrijven van de FOD Pensioendienst voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen geniet, een schrijven van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de referentiepersoon een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden ontvangt en een schrijven van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de referentiepersoon een tegemoetkoming voor personen met een handicap ontvangt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht besloten dat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming voor personen met een handicap niet in rekening moeten gehouden worden om na te gaan of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verweerder laat gelden dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging uitdrukkelijk blijkt dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Zie:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) (eigen markering)

En ook:

“Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 33)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van Europese regelgeving, waaronder artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 dat expliciet bepaalt dat ‘bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over (...), c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden’.

Wat precies onder sociale bijstand dient te worden begrepen, wordt door het Hof van Justitie verduidelijkt in haar rechtspraak, zo o.m. in het arrest van 04.03.2010 in de zaak C 578/08 (arrest Chakroun), waarbij als volgt geoordeeld werd:

Overweging 46: “In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Overweging 52: “Gelet op een en ander, dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid.”

Het begrip sociale bijstand moet derhalve volgens het Hof beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten.

In België correspondeert de sociale bijstand aldus met:

1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, waaronder:

- o leefloon,*
- o inkomensgarantie voor ouderen,*
- o gewaarborgde gezinsbijslag,*
- o tegemoetkomingen aan gehandicapten,*

2) financiële maatschappelijke dienstverlening.

(zie ook de nota van het Studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011, Parl. St. Kamer 2010-2011, Doc 53-0443/018).

In het licht van de overwegingen in het arrest Chakroun en gezien de bespreking die blijkt uit de voorbereidende werken (zie o.m. het verslag, Doc 53-0443/018, p. 138 e.v.) kan slechts worden besloten dat de wetgever beoogd heeft om de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap als financiële maatschappelijke dienstverlening uit te sluiten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk terecht overwogen dat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet in aanmerking worden genomen in het oordeel of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten conform art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggedroefd.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift voorbij gaat aan de duidelijke ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande niet dienstig kan worden betwist dat de wetgeving dient te worden geïnterpreteerd rekening houdend met de ondubbelzinnige bedoeling van de wetgever.

Verweerder beklemtoont dat rekening dient te worden gehouden met de parlementaire voorbereiding van een wet, ten einde de eigenlijke bedoeling van de wetgever te achterhalen.

Zie dienaangaande:

“Overwegende dat de wil van de wetgever ook afgeleid kan worden uit andere gegevens, zoals uit de parlementaire voorbereiding van de wet of aan de hand van een aantal criteria (...)” (R.v.St. nr.160.275 van 19 juni 2006)

En ook:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen.” (RvV nr. 183 149 van 28 februari 2017)

Terwijl er geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht besloten geen rekening te houden met de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap die de referentiepersoon zou genieten.

Dergelijk vormen van uitkering betreft immers ontegensprekelijk een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening aan behoeftige ouderen die niet langer over voldoende inkomsten beschikken.

Zelfs indien moet worden vastgesteld dat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet onder de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kunnen worden begrepen, dan nog moet worden benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve

Vereenvoudiging bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvoorwaarde rekening moet houden met de aard en regelmatigheid van de aangetoonde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad uitdrukkelijk als volgt:

“Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.” (eigen markering)

Gelet op het feit dat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap onbetwistbaar deel uitmaken van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk én gelet op het feit dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht - rekening houdend met de aard van de inkomsten - heeft besloten dat de Belgische referentiepersoon in casu niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening heeft gehouden met de aard van de voorgelegde inkomsten, om te besluiten dat niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In een tweede onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het motief van de gemachtigde dat, zelfs wanneer alle inkomsten in rekening worden gehouden, de referentiepersoon nog steeds niet over afdoende bestaansmiddelen beschikt om aan de voorwaarden van art. 40ter van de Vreemdelingenwet te voldoen. De gemachtigde zou een voorwaarde aan de wet toevoegen en de behoefteanalyse zou niet correct zijn uitgevoerd.

De beschouwingen van verzoekende partij missen juridische en feitelijke grondslag.

Vooreerst met betrekking tot de inkomensvoorwaarde bepaalt art. 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.” (eigen vetdruk)

De gemachtigde voegt aldus geenszins een voorwaarde aan art. 40ter van de Vreemdelingenwet toe door te eisen dat de inkomsten gelijk dienen te zijn aan 120% van de bestaansmiddelen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In zoverre verzoekende partij de mening zou zijn toegedaan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zou vereisen dat 120% van 120% van het bedrag van artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zou bedoelen, dient vastgesteld te worden dat er sprake is van een materiële misslag.

Waar in de bestreden beslissing ‘120% van voormelde inkomensvereiste’ werd geschreven, werd eigenlijk ‘120% van voormeld bedrag’ bedoeld.

Dit blijkt ook duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing.

Deze materiële misslag kan in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Terwijl er in casu een behoefteanalyse werd doorgevoerd.

De gemachtigde motiveert:

“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze werd uitgevoerd door de pensioendienst. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich aan bij die bevindingen. Gezien de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een extra bedrag van 974,55 euro aan inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensonderhoud en dat van betrokkene te kunnen voorzien. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht wel toe te staan. Voor zover de Belg zelfstandig, zonder beroep te moeten doen op inkomensgarantie voor ouderen, over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken, kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

Waar verzoekende partij tracht voor te houden dat de pensioendienst zou oordelen dat het inkomen van de referentiepersoon voldoende zou zijn om in haar behoefte te voorzien zonder ten laste van de overheid te vallen, laat verweerder gelden dat dergelijk betoog iedere grondslag mist.

De pensioendienst stelde in tegendeel vast dat de referentiepersoon over onvoldoende middelen beschikt om in haar eigen onderhoud te voorzien, waardoor haar een aanzienlijke inkomensgarantie voor ouderen, het leefloon voor 65-plussers, werd toegekend. De referentiepersoon is dan ook duidelijk afhankelijk van de steun van de overheid om in haar eigen onderhoud te voorzien.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden als zou besloten zijn dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om niet ten laste van de overheid te vallen.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen onderhoud én dat van haar kleinzoon te voorzien

De door verzoekende partij voorgehouden schendingen van de Vreemdelingenwet kunnen niet worden aangenomen.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)"

3.3.2. Verzoeker werpt in een eerste onderdeel van het enig middel op dat de gemachtigde de inkomsten uit de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet in overweging neemt omdat zij onderdeel uitmaken van de sociale bijstand en worden beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Verzoeker voert aan dat dit niet correct is. Verzoeker stipt aan dat de bestaansmiddelen die worden uitgesloten uitdrukkelijk worden vermeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, *in fine* van de vreemdelingenwet, zijnde het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen, de overbruggingsuitkering en de werkloosheidsuitkering tenzij de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Verzoeker stipt aan dat het gaat om een uitzonderingsbepaling die restrictief dient te worden toegepast. Verzoeker wijst erop dat de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet is opgenomen op de lijst van uitgesloten inkomsten zoals vermeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, net zomin als dit voor de inkomensgarantie voor ouderen als voor de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden het geval is.

Verzoeker werpt op dat in tegenstelling tot wat de gemachtigde voorhoudt de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet kan worden beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. De term 'financiële maatschappelijke dienstverlening' komt voor in de OCMW-wet, terwijl de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet wordt geregeld door deze wet. Verzoeker wijst hierbij op de arresten van de Raad met nummers 189 400 en 194 891 van respectievelijk 5 juli 2017 en 13 november 2017. Verzoeker concludeert dan ook dat de bestreden beslissing artikel 40ter van de vreemdelingenwet schendt door deze inkomsten niet mee in overweging te nemen. Voorts werpt verzoeker nog op dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State met nummer 232.848 van 10 november 2015 niet langer relevant is, nu deze gebaseerd is op een vorige versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dit artikel door de wet van 4 mei 2016 op ingrijpende wijze is gewijzigd. Verzoeker voert nog aan dat de bestreden beslissing niet kan worden bijgetreden waar zij aangeeft dat de draagwijdte van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de wet van 4 mei 2016 niet werd veranderd. Verzoeker stipt aan dat de tekst van artikel 40ter van de vreemdelingenwet op ingrijpende wijze werd gewijzigd en een uitzonderingsbepaling restrictief dient te worden toegepast.

3.3.3. In de bestreden beslissing wordt in eerste instantie overwogen dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten (TVG) en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (THAB) door artikel 40ter van de vreemdelingenwet worden uitgesloten als in aanmerking te nemen bestaansmiddelen omdat zij een *"vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening"* zijn. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing ook nog eens vermeld dat de maandelijkse tegemoetkoming aan personen met een handicap (TVG) niet in aanmerking wordt genomen omdat ze integraal bestaat uit *"sociale bijstand"*.

De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met de tegemoetkomingen voor gehandicapten rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, in deze zaak de Belgische grootouder van verzoeker, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.3.4. Het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalde, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt *"de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen"*. Het begrip *"aanvullend bijstandsstelsel"*, voorzien in het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de TVG, zeker wat de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) betreft, onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde dat *"Vermits de IVT een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels."* (RvS 22 september 2016, nr. 15.154).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dus zo vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van *"middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels"*, maar enkel nog van *"middelen verkregen uit*

het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering". Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term "aanvullende bijstandsstelsels" uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te elimineren. Uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat de wetgever een verbetering op het oog had van de "technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat ("dienst Wetsevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging" en tevens de bepalingen van de vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde "in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt" (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2015-16, nr. 1696/001, 7).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de tegemoetkomingen voor gehandicapten uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term "aanvullende bijstandsstelsels". Deze uitsluiting kan ook geen grondslag meer vinden in de in de bestreden beslissing gebruikte term "sociale bijstand" omdat dit evenzeer een generieke term is die niet gebruikt wordt in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing en in de nota dat de wetswijziging van 4 mei 2016 de draagwijdte van de bepaling in artikel 40ter, § 2 niet heeft gewijzigd en dat uit de voorbereidingen van deze wet niet blijkt dat de wetgever de bedoeling had om het principe achter de bestaansmiddelen, die niet in aanmerking kunnen worden genomen als bestaansmiddelen van de gezinshereniger, te wijzigen. In dit verband wordt verwezen naar hetgeen werd gesteld in het arrest nr. 192 592 van 27 september 2017 aangaande verzoeker:

"De Raad benadrukt vooreerst dat de bewoordingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dat er "daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering", gelet op het woordgebruik "daarentegen", als een uitzonderingsbepaling dient te worden beschouwd. Uitzonderingsbepalingen moeten steeds restrictief worden toegepast.

Mede in het licht van de restrictieve interpretatie van voornoemde uitzonderingsbepalingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat de bewoordingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op zich duidelijk zijn in die zin dat naast de werkloosheidsuitkering, die enkel in aanmerking kan worden genomen indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt, enkel de bestaansmiddelen die worden verkregen uit de volgende overheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen: het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering."

3.3.5. Er dient bijgevolg, nu de term "aanvullende bijstandsstelsels" geschrapt is uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te worden onderzocht of artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de tegemoetkomingen voor gehandicapten geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht opmerkt, zijn limitatief en moeten restrictief worden geïnterpreteerd.

3.3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing ook het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening" hanteert om de

tegemoetkomingen voor gehandicapten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De term “*maatschappelijke dienstverlening*” komt voor in artikel 1 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, net zoals de integratietegemoetkoming, maar wel in de wet van 27 februari 1987 (B.S. 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming. Het betreft “*een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen*” (RvS 22 september 2016, nr. 12.154). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directie-generaal Personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017 wat de THAB betreft via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 van het Decreet houdende de Vlaamse sociale bescherming van 24 juni 2016 (BS 6 september 2016)). Het OCMW beslist niet over de toekenning van de IVT. Er blijkt niet dat de bevoegde diensten bij de toekenning van de IVT deze toekenning kan onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” en het stelsel van de tegemoetkomingen voor gehandicapten elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kunnen de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet als een vorm van “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” worden beschouwd.

De term “*kinderbijslagen en toeslagen*” is onduidelijk maar het is wel duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de tegemoetkoming voor gehandicapten. Evenmin wordt betwist dat het inkomen van de referentiepersoon geen inschakelingsuitkering of overbruggingsuitkering is.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten noch onder het begrip “*financiële maatschappelijke dienstverlening*”, noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

De stelling in de bestreden beslissing dat de maandelijkse tegemoetkoming aan personen met een handicap een vorm van financiële dienstverlening betreft en daarom niet in aanmerking genomen wordt, maakt daarom een motiveringsgebrek uit.

3.3.7. In de bestreden beslissing wordt vervolgens een behoefteanalyse gemaakt waarbij ondergeschikt de tegemoetkoming voor personen met een handicap wel in overweging wordt genomen, maar wordt gesteld dat ook dan niet aan de inkomensvereiste voldaan wordt:

“Zelfs voor zover zou gesteld worden dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap wel degelijk in overweging zou moeten worden genomen, kan eveneens opgemerkt worden referentiepersoon ook in dat geval niet aan 120% van voormelde inkomsten vereiste voldoet, en dat deze tevens niets afdoet aan de behoefte van referentiepersoon die blijkt uit de aangehaalde behoefteanalyse van de pensioendienst.”

In de bestreden beslissing worden in hoofdorde de inkomsten uit de tegemoetkoming aan gehandicapten niet aanvaard als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat deze bestaansmiddelen ten onrechte niet in rekening werden genomen. In ondergeschikte orde brengt de gemachtigde de inkomsten uit de tegemoetkoming aan gehandicapten wel in rekening, maar stelt vast dat deze ontoereikend zijn.

3.3.8. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het enig middel aan dat de vereiste van “120 % van voormelde inkomsten vereiste” niet in de wet staat en daarom een voorwaarde toevoegt aan de wet. Vervolgens voert hij aan dat de behoefteanalyse inhoudt dat het gecombineerde inkomen van de referentiepersoon, zijnde de inkomensgarantie voor ouderen enerzijds en de tegemoetkoming aan personen met een handicap anderzijds, samen wel voldoende zijn om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing onmogelijk tot de conclusie kan komen dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zouden zijn. Hij laat gelden dat de motieven van de bestreden beslissing elkaar tegenspreken.

Over de behoefteanalyse wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze werd uitgevoerd door de pensioendienst. De dienst vreemdelingenzaken sluit zich aan bij die bevindingen. Gezien de pensioendienst het nodig acht de referentiepersoon een extra bedrag van 974,55 euro aan inkomensgarantie voor ouderen toe te kennen, is het redelijk te stellen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensonderhoud en dat van betrokkene te kunnen voorzien. De individuele situatie van betrokkene leent er zich dus niet toe uitzonderlijk het verblijfsrecht wel toe te staan. Voor zover de Belg zelfstandig, zonder beroep te moeten doen op inkomensgarantie voor ouderen, over een gelijkwaardig inkomen zou kunnen beschikken, kan het verblijfsrecht pas worden toegestaan. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

Zelfs voor zover zou gesteld worden dat de tegemoetkoming voor personen met een handicap wel degelijk in overweging zou moeten worden genomen, kan eveneens opgemerkt worden referentiepersoon ook in dat geval niet aan 120% van voormelde inkomsten vereiste voldoet, en dat deze tevens niets afdoet aan de behoefte van referentiepersoon die blijkt uit de aangehaalde behoefteanalyse van de pensioendienst.”

Vooreerst kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de formulering “120 % van voormelde inkomsten vereiste” een materiële mislag betreft en dat dit gelezen moet worden als “120 % van voormeld bedrag”. Hoger in de bestreden beslissing is immers sprake van “120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”. Zodoende wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet.

De behoefteanalyse waarop verzoeker kritiek uit, is voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van

zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Uit de behoefteanalyse in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) niet aanvaardt als bestaansmiddelen van de referentiepersoon maar (ondergeschikt) enkel de tegemoetkoming aan personen met een handicap. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat *"de IGO (...) in feite ook het verder zetten van een leefloon (is)"*. In het arrest nr. 192 592 van 27 september 2017 inzake verzoeker werd reeds gesteld dat in het huidig geldende artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet de IGO niet uitdrukkelijk wordt uitgesloten als bestaansmiddel van de referentiepersoon, en dat een correcte toepassing van dit artikel inhoudt *"dat de bevoegde overheid deze of gene bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon slechts buiten de beschouwing kan laten indien zij concreet vaststelt dat het om bestaansmiddelen gaat die zijn verkregen uit één van de in dit artikel opgesomde overheidsuitkeringen"*.

Er dient te worden vastgesteld dat door de zinsnede *"de IGO (...) in feite ook het verder zetten van een leefloon (is)"* de verwerende partij niet op concrete wijze uiteenzet dat de IGO gelijkgesteld kan worden met een leefloon of een bestaansmiddel is dat verkregen wordt uit een leefloon. De IGO is een inkomen dat geregeld wordt in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001) en valt onder de aanvullende bijstandsstelsels (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.) (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). Hierboven werd reeds uiteengezet dat door de wetswijziging van 4 mei 2016, artikel 40ter van de vreemdelingenwet gewijzigd werd en de term *"aanvullende bijstandsstelsels"* uit dit artikel verdwenen is, zodat dit niet meer als grondslag kan dienen om de IGO niet in aanmerking te nemen als bestaansmiddel van de referentiepersoon. De bewering, zonder enige verdere concrete uitleg over de eventuele gelijklopende juridische basis van een leefloon en van de IGO, dat de IGO in feite *"het verder zetten van een leefloon"* is, volstaat *in casu* niet als afdoende motief om in de behoefteanalyse de IGO niet mee te nemen als bestaansmiddel van de referentiepersoon, zoals verzoeker aangeeft in het middel: *"het gecombineerde inkomen van de referentiepersoon (bestaande uit de IGO en de tegemoetkoming aan personen met een handicap)"*.

Bijgevolg steunt ook de behoefteanalyse niet op een correcte feitenvinding, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

3.3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Met betrekking tot het verweer gericht tegen het eerste onderdeel van het enig middel van verzoeker

Waar de verwerende partij verwijst naar en citeert uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ziet de Raad niet in hoe deze verwijzing *in casu* relevant kan zijn. De verweerder verwijst immers naar de bedoeling van de wetgever inzake de gezinshereniging van *"de vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt"* met een Belg of een vreemdeling die hier reeds onbeperkt verblijfsrecht heeft. Deze situatie is in onderhavige zaak niet aan de orde, daar de thans bestreden weigeringsbeslissing een aanvraag gezinshereniging van een bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg betreft. Meer nog, het gaat om een kleinzoon van een Belg, en deze situatie is al helemaal niet geregeld in artikel 10 van de vreemdelingenwet en de dienovereenkomstige bepalingen van artikel 4 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn). De gezinshereniging van een derdelander met een 'statische' Belgische grootouder (dit is een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer en verblijf), *quod in casu*, is een louter nationaalrechtelijke aangelegenheid, zodat hoe dan ook niet dienstig kan worden gerefereerd aan deze of gene Europese Richtlijn of rechtspraak van het Hof van Justitie. Ook de verwijzing naar de Burgerschapsrichtlijn is dus niet dienstig. De repliek van de verweerder is dan ook niet relevant *in casu*.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat uit de eerst geciteerde parlementaire voorbereiding blijkt dat het gaat om de oorspronkelijke versie van artikel 10 dan wel artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en dat nadrukkelijk wordt geduid dat wordt bepaald dat bepaalde middelen niet in rekening kunnen worden gebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn en dat de middelen uit de aanvullende bijstandsstelsels uitdrukkelijk niet kunnen worden meegeteld. Zoals reeds gesteld in het arrest van de Raad nr. 192 592 van 27 september 2017 inzake verzoeker, *“heeft de wetgever er in 2016 voor geopteerd om de generieke term “aanvullende bijstandsstelsels” te schrappen en te voorzien in een loutere opsomming van niet in aanmerking te nemen uitkeringen. Een dergelijke loutere opsomming, taalkundig louter nevenschikkend opgesteld, kan niet worden begrepen als zou het een generieke bepaling betreffen waarbij alle aanvullende bijstandsstelsels zouden zijn uitgesloten. Dit klemt des te meer nu het onmiskenbaar gaat om een uitzonderingsbepaling, die restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Een teleologische interpretatie in het licht van de ratio legis van een bepaling die intussen op relevante wijze is gewijzigd, is in casu dan ook niet aan de orde.”* In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”* uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te schrappen, wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316).

De verwerende partij voert voorts aan dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en citeert deze bepaling. Overeenkomstig artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. In artikel 2, c van deze richtlijn wordt ‘gezinshereniger’ gedefinieerd als de *“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”* Te dezen diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent ten laste van H.M., die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is in deze zaak dan ook niet dienstig.

De verwijzing naar de nota van de studiedienst van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet dienstig, gelet op de latere wetswijziging die leidde tot het thans van kracht zijnde artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat uit de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 4 mei 2016 op geen enkele wijze blijkt dat de Belgische wetgever de uitsluiting van de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap als financiële maatschappelijke dienstverlening wenst terug te schroeven. De verwerende partij werpt op dat verzoeker voorbijgaat aan de *ratio legis* van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en stipt aan dat wetgeving dient te worden geïnterpreteerd rekening houdend met de ondubbelzinnige bedoeling van de wetgever. De verwerende partij laat gelden dat er geen redelijke betwisting kan bestaan over de bedoeling van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat. Hoewel de *ratio legis* van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd inderdaad erin gelegen is *“te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden”* (cf. RvS 22 september 2016, nr. 12.154), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de tegemoetkomingen voor gehandicapten (TVG) en de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (THAB) niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET